

Onwetend - Tim Hupkes

7 september 2018

Raak

“Het is de herhaling die me zo tegenstaat,” zei Sasja sip.

Wessel keek opzij, naar haar bezwete gezicht. Ze keek hem aan. Hij voelde zijn hart opspringen en hij glimlachte zonder het van plan te zijn. Sasja's lange steile haar lag in natte pieken tegen haar gezicht. Ze zag er lief uit. Wessel keek weer voor zich. Zinloos om te antwoorden. Sasja wilde af en toe klagen. Het was de enige manier om het spinnen vol te houden, zei ze. Wessel had al eens voorgesteld om les te nemen.

“Dan word je opgezweept, bezig gehouden, je verveelt je niet!”

Ze wilde er niet van horen. Eerst dacht en hoopte hij, dat ze met hem alleen wilde zijn.

Dat was het niet.

Het maakte niet uit of hij er was. Ze wilde niet in een groep. Ze wilde niet met anderen.

Wessel? Hij deed er niet toe. Niet op die manier. Hij kromp inwendig in elkaar toen hij het dacht. Zijn oude buurmeisje, zijn gezelschap sinds ze beiden een jaar oud waren, zijn schoolgenoot, bondgenoot, collegevriendin. Ze waardeerde hem, zijn gezelschap, ze zocht hem op. Maar nooit gebeurde dat, waar hij sinds ze vijftien waren op hoopte.

“Ga je mee? Mijn ouders zijn er niet. Taras wilde barbecueën, ik moest je meevragen. Dan kan ie tenminste ‘echt vlees braden’.”

Sasja lachte. Ze schudde haar hoofd, gooide haar lange haar naar achteren en bond het in een paardestaart. Haar lachende ogen keken hem afwachtend aan. Taras, Sasja's oudere broer, was een geschikte kerel. Hij was net twintig en woonde sinds een klein jaar op een kamer in de stad, waar hij studeerde. Hij kwam elk weekend terug naar zijn ouderlijk huis. Logisch ook. Al sinds hun kindertijd trokken ze vaker wel dan niet met elkaar op. Een hechte drie-eenheid. Wessel glimlachte en knikte.

“Hee maat,” Taras stond al bij een rokende barbecue, tang in de aanslag. Hij hief een hand waar Wessel tegenaan sloeg. Hun vingers grepen in elkaar, Wessel slikte en liet los. Hij keek zijn vriend aan.

“Hoe is de stad?”

“Heet, druk, smerig,” lachte Taras.

Hij probeerde verwoed een stuk geblakerd vlees te redden. Wessel keek naar zijn snelle maar beheerste bewegingen. Het deed hem denken aan de manier waarop Taras op het ijs stond tijdens ijshockeywedstrijden.

Beheerst en overheersend, dacht hij. Hij moest glimlachen om de gekke verwoording. Keek naar Taras' ogen, die hem onderzoekend opnamen. Gek, die twee hadden niets van elkaar. Sasja zo blond en klein, Taras donker en lang. Sasja had blauwe ogen, die van Taras leken bijna zwart. Maar toch... aan hun ogen zag je de gelijkenis. Wessel keek weg en nam een slok van het flesje bier dat Sasja hem aangereikt had.

“Hee zus!”

Het klonk verongelijkt en Wessel dreigde zijn bier uit te proesten.

“Ja, opletten hè! Dat van jou staat op de barbecue!”

Sasja wees met een grijns naar het open flesje op de rand.

Na het eten ging Taras studeren. Sasja en Wessel protesteerden.

“Het is zo'n mooie avond. En het is weekend!”

“Doe het dan tenminste hier. Binnen is het niet om uit te houden!”

Taras glimlachte en schudde zijn hoofd. Hij verdween naar boven.

Een tijd lagen ze stil op de strandstoelen, aan de rand van het zwembad.

“Zullen we zwemmen?”

Wessel hoopte de onrust kwijt te kunnen raken. Sasja kreunde.

“Ik lig net zo lekker. Ga jij maar!”

Wessel bleef liggen. Hij keek naar zijn vriendin, die met gesloten ogen een scheefgezakt biertje vasthield, andere arm onder haar hoofd. Hij glimlachte. Hij overwoog toenadering te zoeken.

Zou ze schrikken? Hem verwelkomen? Het moment kwam en ging. Hij zuchtte. Nam een slok.

Het werd laat.

“Ik moet gaan.”

Ze keek met grote ogen op.

“Nu? Waarom? Je kan toch hier blijven pitten?”

Hij glimlachte. “Andere keer.”

Zijn ogen schoten naar zijn ouderlijk huis, een paar meter verderop, onzichtbaar achter een paar hoge bomen. Hij liep naar de patiodeur. Aarzelde.

“Wacht, ligt m'n agenda nog hier? Ik ben hem kwijt.”

Sasja ging overeind zitten en gaapte.

“Die zwarte? Ja ik geloof het wel. Ligt op mijn bureau.”

Ze ging weer liggen. Wessel keek over het zwembad naar de bomen aan de overkant, die al oplosten in de schemering. De krekels deerde het niet dat het nacht werd. Hun getjirp werd luider. Boven hem een zee van sterren. Een heldere nacht. Kraakhelder.

Wessel liep het warme huis in, naar de hal, de trap op. Hij hoorde Taras in Sasja's kamer. Hij zat gehurkt bij de lp's.

"Jullie fascinatie voor die oude troep, die zal ik wel nooit begrijpen," lachte Wessel. Taras draaide zich glimlachend om. Hij ging staan en rekte zich uit.

"Familie afwijking," gaf hij toe. Hij schoof met zijn voet een lp terug die zich buiten de rechte lijn bevond.

"Ik kom mijn agenda halen."

Taras knikte, zijn blik op de rij lp's. Het leek of hij Wessel niet hoorde. Wessel voelde zich plots misplaatst. Hij keek naar Sasja's werkplek, naast de lp kast.

"Oh, daar ligt hij."

Hij stapte naar het bureau. Taras, er vlak bij, draaide zich om. Ook hij greep naar de zwarte agenda, waarschijnlijk om hem Wessel aan te geven. Wessels hand landde een fractie van een seconde later op de al gekromde hand van Taras.

Lepeltje lepeltje, dacht Wessel onwillekeurig. Zijn adem stokte in zijn keel. Taras' warmte trok geruststellend door zijn handpalm. Hij wilde zich terugtrekken. Hij vond dat hij zijn hand moest terugtrekken. Hij slikte. Het was duidelijk hoorbaar in de stilte en hij durfde zijn vriend niet aan te kijken. Zijn vriend, wiens hand gevangen lag onder de zijne. Een warme hand, die ontspannen en goedmoedig lag te wachten op wat er komen zou.

Dit kan niet waar zijn, dacht Wessel. Dit kan gewoon niet waar zijn. Van hem niet... van mij niet. Sasja... het gaat om Sasja.

Nog altijd bewoog hij niet. Taras nam een kleine stap dichterbij. Wessel bleef hardnekkig naar hun handen kijken. Hij moest zich terugtrekken, Taras moest zich terugtrekken, hij zou zijn agenda grijpen en verdwijnen. Maar hij trok zijn hand niet terug. En Taras legde zijn vrije hand op Wessels schouder. Masseerde die. Aarzelend. Doortastend. Wessel wilde hem afschudden. Hij rilde. Sloot zijn ogen. Taras leunde naar hem toe, hij kon het voelen. Wessel wendde zijn hoofd naar hem, ogen nog gesloten. Hij voelde Taras' lippen, zacht, op de zijne. Weer kon hij geen adem halen. Zijn hart bonkte, hij voelde dat het zijn hele lichaam in beweging bracht, het stoorde hem. Hij kon zich er niet lang op concentreren.

Taras' lippen, zacht en warm. Als vanzelf liet Wessel Taras' hand los. Sloeg een arm om zijn nek, trok hem dichterbij. Heel langzaam bedaarde zijn hart en vulden zijn ogen zich.